

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **J. L.**
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 21. 1. 2019, č. j. 086564/2018/KUSK/OSA/ZAV, sp. zn. SZ_086564/2018/KUSK/2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2019, č. j. 086564/2018/KUSK/OSA/ZAV, sp. zn. SZ_086564/2018/KUSK/2, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení

v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí M. m. K., o. s., o. p. ř. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 5. 2018, č. j. OPŘ-DP/814/18-10-JH, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedeného přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne X v X hod. při řízení motorového vozidla tovární značky BMW 740D, registrační značky X na dálnici X, v km X, v katastru o. K. Ž., směr K. V., překročil nejvyšší dovolenou rychlost v měřeném úseku stanovenou na 130 km/h o X km/hod, čímž porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši X Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a povinnost úhrady nákladů řízení ve výši X Kč.

2. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť již v odvolání uvedl, že správní orgán I. stupně nesprávně vymezil místo protiprávního jednání. Místo dle souřadnic měření neodpovídá popisu skutku ve výroku, dle něhož byl žalobce změřen na km X dálnice X, neboť je o více než X kilometry dále, a mimo o. K. Ž. Výrok je nezákonný a bez specifikace místa nelze ani určit, jestli byl prvostupňový orgán místně příslušný. Žalovaný však na odvolací námitku nesrovnalostí ohledně místa spáchání přestupku nedostatečně reagoval. Závěr o tom, že k přestupku došlo na km X dálnice X, nemá jednoznačnou oporu v podkladech pro rozhodnutí, je v rozporu s některými z nich a vyplývá pouze z oznámení přestupku, kam jej napsali sami policisté. Je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a), b) i c) s. ř. s. V otázce povinnosti vypořádat námitky žalobce odkazuje na rozsudek N. s. s. ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109.
3. Žalobce dále v odvolání namítal, že měření bylo provedeno chybně, neboť bylo realizováno v zatáčce, konkrétně z její vnější části. Žalobce navrhl provést důkazy k prokázání svého tvrzení, že místo měření bylo zatáčkou, a že pokud je měřeno v zatáčce, může být naměřená hodnota rychlosti zkreslená. Dle názoru žalobce k. s. (zjevně správně mělo být uvedeno: k. ú.) ani tuto odvolací námitku žalobce řádně nevypořádal. Nesporným je, že v zatáčce měřeno bylo, avšak sporným zůstává tvrzení žalobce, že v takovém případě může být naměřená rychlost zkreslená. Žalovaný se dopustil procesního pochybení, když neprovedl důkaz návodem k obsluze rychloměru (dále jen „návod k obsluze“) a opak dovodil z vyjádření obchodní společnosti R. a.s., která jednak neexistuje a jednak vyjádření neprovedl jako důkaz. Žalobce se tak k němu nemohl vyjádřit, činit důkaz opakem, či nemohl argumentovat, že bylo např. vydáno pro úplně jiný typ měřidla. I kdyby však žalovaný předmětné vyjádření provedl k důkazu a svědčilo by ve prospěch závěru žalovaného, pak nebyl důvod, aby jej žalovaný upřednostnil před důkazem, který tvrdil ve prospěch svého tvrzení žalobce. Žalovaný měl provést oba důkazy a teprve následně vyhodnotit, který z důkazů upřednostní. Nemůže však žalobci upřít právo na „rovnost zbraní“. Napadené rozhodnutí je i z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nevypořádal odvolací námitku přezkoumatelně a přesvědčivě.
4. Žalobce činí sporným rovněž tvrzení žalovaného o tom, že pokud není dodržen návod k obsluze, rychloměr to identifikuje a vypne se. Jde o tvrzení nepravdivé a opakovaně

vyvrácené jak Č. m. i., tak samotným výrobcem rychloměru. Žalobce navrhuje k prokázání svého tvrzení provést důkaz jednak vyjádřením výrobce rychloměru k následkům měření v zatáčce a jednak vyjádřením Č. m. i., dle kterého žádný rychloměr nemá funkci, dle které by sám dokázal zkontrolovat dodržení návodu k obsluze.

5. Napadené rozhodnutí je nezákonné i proto, že nebyla jednoznačně určena forma zavinění a zavinění nebylo prokázáno a odůvodněno. Správní orgány nerozlišily, zda šlo o nedbalost vědomou či nevědomou. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné též pro nesrozumitelnost. V otázce zavinění a jeho určování ve správních rozhodnutích žalobce odkázal na rozsudek N. s. s. ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 – 37, z něhož plyne, že rozlišení nedbalosti na vědomou či nevědomou sice nemusí být určeno ve výroku rozhodnutí, avšak minimálně v odůvodnění rozhodnutí konstatováno být musí. K obdobným závěrům dospěl K. s. v H. K. v rozsudku ze dne 23. 3. 2018, č. j. 28 A 15/2016 – 46.
6. Dále žalobce namítá, že rychlost jízdy byla měřena rychloměrem bez potřebného ověření a byl tak porušen § 3 odst. 3 písm. b) zákona o metrologii. Právní předpis tedy vyžaduje, aby v případě, že je rychlost měřena silničním rychloměrem, byl tento ověřen, a jeho ověření nebylo starší jednoho roku, což v posuzovaném případě nebylo splněno, a p. měřila rychlost nezákonně. Žalobce i proto zpochybňuje správnost měření. Vadný je i výrok napadeného rozhodnutí v části popisu skutku, týkajícího se hodnoty překročení rychlosti. Z popisu jednání není zřejmé, jakou rychlostí měl žalobce jet, když je uvedeno pouze o kolik km/h rychlost překročil. Žalobce odkázal na rozsudky N. s. s. ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012 – 375, a ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 – 53. Výrok napadeného rozhodnutí dále nemá oporu v podkladech, neboť žalobce byl uznán vinným z překročení nejvyšší dovolené rychlosti „v měřeném úseku“, avšak z podkladů se nepodává, jak byl měřený úsek dlouhý, ani není zřejmé, že se jednalo o měřený úsek. V samém závěru žalobce vyjadřuje nesouhlas s vyvěšením osobních údajů svých a jeho zástupce na celosvětovou komunikační síť internet N. s. s. a navrhuje naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že místo měření jednoznačně vyplývá z GPS souřadnic a pokud jej žalobce zpochybňuje, přenáší se na něj důkazní břemeno. Dle žalovaného ani není podstatné, pokud by k měření rychlosti došlo na jiném místě, neboť z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku není podstatné, zda k němu došlo v konkrétním místě či na delším úseku. K uvedení katastru o. K. Ž. došlo přepisem z úředního záznamu policejní hlídky a nejde o povinnou identifikační náležitost místa spáchání přestupku. Údaj o směru jízdy a konkrétním kilometru měření jsou dostatečně určité. Žalovaný z opatrnosti navrhuje výslech policejní hlídky provádějící onoho dne měření rychlosti.
8. K námitce nesprávně provedeného měření v zatáčce žalovaný poukázal na to, že úhel měření je doporučením pro správné měření a nikoli podmínkou. V případě nesprávného nastavení rychloměr rychlost nezměří. Z protokolu o měření je nesporné, že o zatáčku nešlo a pokud žalobce tvrdí opak, musí jej prokázat. Pokud jde o otázku zavinění, je výrok prvostupňového rozhodnutí dostatečný a v odůvodnění je nedbalostní jednání žalobce popsáno a odůvodněno. V případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalovaný zdůvodňuje, že jde o nedbalost vědomou. Námitku provedení měření neověřeným rychloměrem žalobce až do koncentrace v řízení o přestupku nevznesl. Žalovaný navrhl,

aby soud vyžádal od P. ČR ověřovací list č. X s platným ověřením rychloměru výrobní číslo X s platností od 28. 3. 2017 do 27. 3. 2018, který založil do správního spisu. K vadě výroku ohledně absence rychlosti jízdy, kterou žalobce jel, žalovaný odkázal na výrok prvostupňového rozhodnutí s tím, že je dostatečně určitý a jednoznačně z něj rychlost jízdy vozidla žalobce plyne. Závěrem žalovaný navrhl žalobu zamítnout a požaduje přiznat náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti. Správní orgán I. stupně obdržel dne 1. 2. 2018 od K. ř. p. S. k., ú. o. P. v. – z., oznámení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu ze dne 18. 1. 2018, ve kterém je konstatováno, že žalobce je podezřelý z tohoto přestupku, neboť dne X v X hodin na dálnici X, na km X, v katastru o. K. Ž. ve směru na K. V. překročil s motorovým vozidlem tovární značky BMW 740D, registrační značky X, nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/h, když byla jím řízenému vozidlu naměřena kalibrovaným a certifikovaným rychloměrem R., výrobní číslo X, rychlost X km/h po odečtu odchylky dané výrobcem zařízení. Součástí oznámení přestupku tvoří dále úřední záznam, záznam z místa, záznam z rychloměru, evidenční karta řidiče a fotodokumentace.
10. Příkazem ze dne 20. 2. 2018, č. j. OPŘ-DP/814/18-4-JH doručeným dne 26. 2. 2018, byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem a byl mu uložen správní trest pokuty ve výši X Kč. Proti příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce Ing. M. J. odpor doručený správnímu orgánu I. stupně dne 1. 3. 2018. Správní orgán pokračoval v řízení předvoláním žalobce k ústnímu jednání, které se uskutečnilo dne X. Žalobce byl poučen podle § 82 odst. 2 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle § 2 odst. 3 a § 33 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Lhůta k vyjádření byla žalobci stanovena do 20. 4. 2018. Práva vyjádřit se, a to ani k další výzvě správního orgánu I. stupně žalobce nevyužil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem. V odůvodnění správní orgán I. stupně mj. uvedl, že shromážděnými důkazními prostředky bylo spolehlivě prokázáno protiprávní jednání žalobce, které naplnilo shora uvedenou skutkovou podstatu přestupku. Rovněž bylo prokázáno překročení nejvyšší dovolené rychlosti o X km/h. K otázce zavinění uvedl, že přestupek bych spáchán z nedbalosti, neboť nelze prokázat, že se jednalo o úmysl a nedbalostní zavinění k odpovědnosti za přestupek postačí. Prvostupňové rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 28. 5. 2018.
11. Dne 13. 6. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání podané emailem zmocněncem žalobce. Přípisem doručeným zmocněnci dne 25. 6. 2018 vyzval správní orgán I. stupně žalobce k doplnění odvolání jednak ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu a jednak o odvolací námitky, a to do 5 dnů od doručení. Odvolání žalobce doplnil podáním doručeným dne 28. 6. 2018. V odvolání namítal nesrovnalosti ohledně místa měření, jednak že nebyl změřen v katastru o. K. Ž. a jednak, že dle zadaných GPS souřadnic se tak stalo nikoli na km X, nýbrž mezi km X a X dálnice X. Žalobce navrhl důkaz snímky z portálu maps.google.com k prokázání svého tvrzení, že byl změřen jinde, než je uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí a důkaz ohledáním místa měření. Odkázal v této souvislosti na rozsudky K. s. v P. ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. 30 Ca 394/99, a N. s. s. ze dne 21. 3. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 93, a usnesení rozšířeného senátu N. s. s. ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73.

12. Dále žalobce namítl, že měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze, neboť bylo provedeno v zatačce z vnějšího oblouku, což je patrné po zadání souřadnic GPS místa měření. Žalobce navrhl důkaz návodem k obsluze k prokázání toho, co je zatačka a že se v zatačce měřit nesmí. Žalobce rovněž navrhl zjištění zakřivení předmětného úseku, aby bylo postaveno najisto, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Dále žalobce namítl rozpor měření s návodem k obsluze spočívající v tom, že bylo měřeno proti svodidlům, což vyvolalo tzv. reflexi a naměřená rychlost byla vyšší než skutečná. Žalobce též tvrdil, že měl zapnutý tempomat s nastavenou rychlostí X km/h. V odvolání žalobce též správnímu orgánu I. stupně vytkl, že sice kritéria determinující výši pokuty uvedl, ale neuvedl již, jak jednotlivá kritéria hodnotil. Nebylo též přihlédnuto k polehčujícím okolnostem a nesprávně bylo uvedeno, že zde žádné takové okolnosti nebyly. Správní orgán I. stupně rovněž neuvedl, proč neaplikoval § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky.
13. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný dospěl k závěru, že se žalobce přestupku dopustil a jeho spáchání mu bylo spolehlivě prokázáno. K odvolacím námitkám uvedl, že ze snímku je seznatelné, že měření bylo policejní hlídkou prováděno za jízdy, kdy policejní vozidlo jelo v pravém jízdním pruhu rychlostí X km/h. K automatickému změření rychlosti došlo v okamžiku, kdy vozidlo žalobce jelo v levém jízdním pruhu. Mezi měřicím vozidlem a vozidlem žalobce nebyla žádná překážka, která by měla vliv na vlastní měření. V případě, kdy je za měřeným vozidlem billboard, svodidla, keř apod. je firmou R., a. s., K. garantováno, že pokud je měřené vozidlo ve správné pozici, ve snímku lze reflexi vyloučit. Tato garance platí i v případě mírné zatačky. Žalovaný uvedl, že vyšel ze všeobecně známého vyjádření výše uvedené společnosti ze dne 5. 1. 2015, zn. 01/GŘ/2015 zaslaného K. s. v H. K., pobočka P. k č. j.: 52 A 46/2014 - 40, se závěrem, že přístroj při měření pracuje zcela automaticky a při výskytu chyby dojde k automatické anulaci výsledku měření nebo přímo k vypnutí přístroje. Z uvedených důvodů je nadbytečné provádět další navržené důkazy. Žalovaný se rovněž vyjádřil k okolnostem stanovení správního trestu pokuty.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
15. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. I z tohoto důvodu soud nepřistoupil k provádění důkazů navržených žalobcem ani žalovaným.

Posouzení žalobních bodů

16. Soud se nejprve bude zabývat žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí proto, že se žalovaný nezabýval odvolací námitkou nesprávně vymezeného místa protiprávního jednání v popisu skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť GPS souřadnice neodpovídají km X dálnice X. Nepřezkoumatelnost spatřuje žalobce též v nedostatečném vypořádání odvolacích námitek ve vztahu k nedodržení návodu

k obsluze při měření v zatáčce a důkazních návrhů k prokázání zakřivení vozovky. Podle ustálené judikatury N. s. s. je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden, dále takové rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti.

17. Závěr o tom, že osoba obviněná z přestupku je oprávněna se ke vznesenému obvinění vyjadřovat a předkládat správním orgánům důkazy ve svůj prospěch po celou dobu řízení o přestupku byla judikaturou N. s. s. vyřešena již za účinnosti nyní již zrušeného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (srov. rozsudek N. s. s. ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publikovaný pod č. X Sb. NSS). Tyto závěry neztratily na aktuálnosti ani nyní, kdy je účinný zákon o odpovědnosti za přestupky. Tento závěr lze učinit přímo z jeho ustanovení § 97 odst. 1 věty první. Nadále platí, že správní orgány sice nejsou ve smyslu § 52 správního řádu takovými návrhy vázány a provedou důkazy, které jsou potřebné pro zjištění stavu věci, nicméně jestliže některý z důkazů, které osoba obviněná z přestupku navrhne, neprovedou, pak je jejich povinností plynoucí z § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, jak se s těmito návrhy vypořádaly, resp. pokud některý z navržených důkazů neprovedly, uvést, proč se tak stalo.
18. Judikatura správních soudu rovněž konstantně dovozuje, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné, jestliže se správní orgán nevypořádal s některými z odvolacích námitek a důkazních návrhů účastníka správního řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84). Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce využil svého práva podle § 97 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky a prostřednictvím svého zmocněnce ve lhůtě stanovené správním orgánem I. stupně doplnil svoje odvolání ze dne 12. 6. 2018, přičemž současně navrhl provedení dalších důkazů. Odvolání bylo jako celek postoupeno žalovanému. Žalovaný se však opomněl vypořádat s námitkou upozorňující na rozpor mezi souřadnicemi GPS, které jsou uvedeny v záznamu z rychloměru, s vymezením místa spáchání přestupku v popisu skutku ve výroku. Soud si po zadání těchto GPS souřadnic do veřejně volně přístupné aplikace www.mapy.cz ověřil, že identifikují místo odpovídající přibližně km X dálnice X, a tedy že tvrzení žalobce jsou relevantní. Pokud by GPS souřadnice odpovídaly místu spáchání přestupku podle výrokové části prvostupňového rozhodnutí, považoval by soud za dostačující způsob vypořádání této námítky odkazem na GPS souřadnice, jak učinil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správní orgány ani soudy totiž nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítka jako celek neobstojí (srov. rozsudky N. s. s. ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19, nebo ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 382/2018 - 21).
19. Žalovaný si však zjevně souřadnice do mapového prohlížeče nezadal, jinak by nemohl v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvést, že ke změření rychlosti došlo na km X dálnice X v katastru o. K. Ž., když km X vycházející z GPS souřadnic se zjevně v katastru této o. nenachází. Je tedy evidentní, že se žalovaný touto odvolací námitkou vůbec reálně nezabýval a toliko převzal závěry správního orgánu I. stupně bez toho, že by si je ověřil. Ani námitku týkající se porušení návodu k obsluze při měření v zatáčce žalovaný

přezkoumatelně nevypořádal. Soud úvodem konstatuje, že přezkoumatelnost závěrů napadeného rozhodnutí je neoddělitelně spojena s předchozí žalobní námitkou vztahující se k místu měření. Pokud prozatím nebylo postaveno na jisto, kde se žalobce přestupku dopustil, když žalovaný zjevně vycházel z jiného místa, než na které ukazují GPS souřadnice, nemohl se ani přezkoumatelně vypořádat s tím, jestli toto místo bylo zatačkou a s tím, jak se v takovém místě má podle návodu k obsluze měřit rychlost. Jelikož tyto dvě námitky není možné od sebe věcně oddělit, sdílejí i procesně stejný osud. Soud v této souvislosti podotýká, že nelze brát zřetel na vyjádření žalovaného k žalobě v tom smyslu, že měřený úsek byl rovný, neboť toto tvrzení je jednak v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí, z nichž plyne, že žalovaný vycházel z předpokladu mírné zatačky, a jednak nemůže být ani jasné, o jakém místě žalovaný referuje, když sám tvrdí, že není podstatné, zda šlo o km X či X dálnice X.

20. Za přezkoumatelné vypořádání odvolací námitky nedodržení návodu k obsluze při měření v zatačce nelze považovat ani odkaz na vyjádření R., a. s. (která změnila obchodní firmu na R. a. s.), použité K. s. v H. K., pobočka P. v rozsudku ze dne 18. 3. 2015, č. j. 52 A 46/2014 – 62, (v napadeném rozhodnutí chybně označen odkazem na jiné č. l. za pomlčkou). Soud předesílá, že postup, jímž správní orgán při vypořádání určité námitky odkáže na rozsudek správního soudu, v němž již byla obdobná věc řešena, je obecně možný a zákonný. Půjde v takovém případě o skutečnost známou správnímu orgánu z úřední činnosti a postačí označit rozhodnutí, ze kterého je daná skutečnost čerpána (srov. rozsudek N. s. s. ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58, publikovaný pod č. X Sb. NSS). Takovým způsobem však žalovaný nepostupoval, když se dopustil hned dvou chyb. Jednak neodkázal na vypořádání obdobné námitky, nýbrž na obsah listiny, kterou si K. s. v H. K. obstaral od R., a. s. Obsah této listiny přitom není zjevně znám ani žalovanému a není znám ani soudu a nadto náhledem do předmětného rozsudku lze zjistit, že se listina týkala rychloměru R. a nikoli R., kterým bylo měřeno v nyní souzené věci. Žalovaný tak ve skutečnosti prováděl v odvolacím řízení důkaz listinou, kterou však neměl k dispozici, tudíž s ní neseznámil žalobce, a není tak ani součástí správního spisu. S ohledem na nepřezkoumatelnost vypořádání této odvolací námitky nelze mít za přezkoumatelné vypořádané ani související návrhy na provedení dokazování.
21. Napadené rozhodnutí je v důsledku těchto procesních pochybení žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a je dán důvod pro jeho zrušení i podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jak uvedl N. s. s. v rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017 – 49, „[n]edostatek rozhodnutí nemůže zhojit ani následné vyjádření žalovaného k žalobě, v němž na námitky stěžovatele obsažené v doplnění odvolání již reagoval. Rovněž tak tento nedostatek nemůže zhojit ani k. s. tím, že tyto námitky vypořádá sám v odůvodnění rozsudku.“ Nemůže to totiž být poprvé až soud ve správním soudnictví, který se vypořádá s námitkami, které měly vypořádat správní orgány, resp. v tomto případě žalovaný. Je tomu tak proto, že by soud nepřípustně nahrazoval činnost správních orgánů a činil závěry, které musejí nejprve učinit nalézací správní orgány. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je důvodná. Jelikož žalovaný prováděl ve skutečnosti důkaz listinou, porušil tím i § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalobci nebyla dána možnost, aby se s novým důkazem seznámil. Je tak dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí i podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí. I tato žalobní námitka je důvodná.
22. Zjištěná vada spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí však nebrání

soudu vypořádat další vznesené žalobní námitky. Otázku zavinění žalobce v odvolacím řízení nenapadal a přednesl ji až v žalobě. Nelze tudíž po správních orgánech požadovat, aby se touto otázkou zabývaly více, než jak jim to vyplývá z právních předpisů a judikatury správních soudů. Správní orgán I. stupně označil formu zavinění přestupku ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí jako nedbalost, když vyšel z § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, což není případ nyní posuzovaného přestupku. Současně zkonstatoval, že úmysl nebyl prokázán a přestupek tak byl spáchán z nedbalosti. Byť je odůvodnění v této části až příliš stručné, k odůvodnění formy zavinění této ve své podstatě jednoduché věci postačí i s ohledem na procesní chování žalobce, který byl v prvostupňovém řízení zcela pasivní.

23. Zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek N. s. s. ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007 - 53, publikovaný pod č. X Sb. NSS). Pro posouzení otázky viny osoby obviněné z přestupku je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto při posuzování odpovědnosti (viny) nezáleží na tom, zda je protiprávní jednání páčeno z vědomé či nevědomé nedbalosti, nebo v přímém či nepřímém úmyslu. Rozlišení mezi vědomou a nevědomou nedbalostí se poté může promítnout do rozhodování o druhu a výměry správního trestu dle § 38 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy do odůvodnění rozhodnutí o přestupku. Judikatura N. s. s. též dospěla k závěru, že takové rozlišení nemusí být výslovně uvedeno ve výrokové části rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudky N. s. s. ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37, a ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 - 46). Nelze tedy vytykat prvostupňovému rozhodnutí, že nebylo ve výrokové části rozlišeno, zda šlo o nedbalost vědomou či nevědomou.
24. Byť ani v odůvodnění není zmíněné rozlišení provedeno, v nyní posuzované věci to nehraje roli, neboť žalobci byla udělena nejnižší možná pokuta v rámci rozpětí stanoveného pro skutkovou podstatu přestupku žalobce. Lze tedy dovodit, že není-li výslovně uvedeno jinak, považovaly správní orgány zavinění žalobce za nedbalost nevědomou. Nepřičítal-li totiž žalovaný (resp. správní orgán I. stupně) při stanovení výše sankce stěžovateli k tíži závažnější formu zavinění (úmysl či vědomá nedbalost), není ani třeba trvat na podrobnějším odůvodnění kvalifikace zavinění stěžovatele ve vztahu k výši sankce (srov. např. rozsudek N. s. s. ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018 - 42, či ze dne 21. 5. 2020, č. j. 9 As 246/2019 - 58). Správní orgány tak přistoupily k žalobci ještě shovívavě, neboť judikatura správních soudů dovodila, že u přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem se bude jednat obvykle nejméně o nedbalost vědomou, neboť za běžných okolností lze obvykle implicitně dovodit, že pachatel přestupku si na základě svých zkušeností řidiče motorového vozidla a znalostí, jež musel nutně nabýt pro získání řidičského oprávnění, musel být jako účastník silničního provozu vědom, že tímto svým jednáním ohrožuje zájmy chráněné zákonem, jako je ochrana života, zdraví či majetku účastníků silničního provozu. (srov. rozsudek N. s. s. ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018 - 42). Žalobní bod není důvodný.
25. Dále žalobce namítá, že rychlost jízdy byla měřena rychloměrem bez potřebného ověření. Ze správního spisu soud zjistil a potvrzuje to i žalovaný, že ověřovací list rychloměru součástí správního spisu není. Soud předesílá, že žalobci nic nebránilo vznést tuto námitku v podaném odvolání a není zřejmé, proč ji vznáší až v řízení před soudem. Ve správním

spise nic nenasvědčuje tomu, že by rychloměr nebyl ověřen, ve spise absentuje toliko doklad o ověření. Žalovaný následně vložil do správního spisu ověřovací list č. X ze dne 28. 3. 2017, který koresponduje s rychloměrem výrobní číslo X a z něhož vyplývá, že v době měření byl rychloměr platně ověřen. Žalobní námitka tedy není důvodná, nicméně s ohledem na to, že součástí spisu se tato listina stala zjevně až po vydání napadeného rozhodnutí, provede jí žalovaný důkaz v dalším řízení, neboť se mu věc vrací z jiných důvodů.

26. Vadu výroku prvostupňového rozhodnutí tvrzenou žalobcem a spočívající v tom, že z něj není patrné, jakou rychlostí měl žalobce jet, soud nehledal. Žalobce zřejmě přehlédl, že součástí popisu skutku je vedle hodnoty, o kterou rychlost překročil, rovněž údaj o nejvyšší dovolené rychlosti. Sečtením těchto dvou číselných hodnot se žalobce může pohodlně dozvědět, jakou rychlostí v den spáchání přestupku s vozidlem jel. V případě pochybností je výsledná hodnota rovněž uvedena v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalobní bod není důvodný.
27. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webu N. s. s. Tato námitka nesměřuje proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které mu předcházelo, a nesměřuje ani proti činnosti zdejšího k. s. Nemá tudíž žádnou relevanci ve vztahu k projednávané věci a tím méně může jakkoli determinovat závěry soudu. Soud se proto těmito tvrzeními, které jsou žalobní námitkou jen zdánlivě, dále nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

28. Soud tak dospěl soud k závěru, že je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný provede důkaz ověřovacím listem rychloměru, který byl do správního spisu dodatečně zařazen, vypořádá se s opomenutými odvolacími námitkami a důkazními návrhy žalobce a rovněž s těmi, které žalobce případně ještě nově uplatní, a poté ve věci znovu rozhodne. Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
29. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“, tj. 6 200 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 600 Kč, celkem tedy 6 800 Kč. Zvýšení o daň z přidané hodnoty soud nepřiznal, neboť zástupce žalobce není plátcem této daně. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 9 800 Kč (3 000 + 6 800). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci celkem částku 9 800 Kč, a to ve

lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. května 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně

